

L'entrellat

Toni Canyís

On és Castells?

Ara estan molt enrabiats, els catalans, però aviat els passarà, deien a Madrid l'endemà de la sentència contra l'Estatut. Mentrestant, Montilla assegurava que amb pactes bilaterals amb el govern Zapatero se'n salvaria l'esperit. Era a final de juliol, però al setembre l'ex-conseller d'Economia, Antoni Castells, ja advertia en una carta a la vice-presidenta Salgado dels greus incompliments de l'estat amb Catalunya en matèria de finançament. Castells li deia que era un "despropòsit" que la peça clau, el nou fons de competitivitat, no es pogués cobrar fins d'aquí a dos anys, i que no es complissin els compromisos d'inversions. Castells va renunciar a presentar-se a les eleccions del novembre i fins i tot a participar en la campanya electoral del PSC. Poques hores abans de Nadal, Montilla formalitzava el traspàs de poders a Mas i li lliurava un breu informe elaborat per Castells reconeixent que el dèficit del 2010 se li havia escapat de les mans. La resta és ben coneguda: negativa de l'estat a avançar el fons de competitivitat, picabaralla estèril sobre si s'exagera la situació financera de la Generalitat o no, dràstiques retallades... Però Castells continua desaparegut. És humanament comprensible, però no ho és institucionalment. Els ciutadans hauríem de tenir dret a rebre explicacions directes, clares i concretes sobre la gestió dels nostres dirigents, també dels últims mesos de gestió. Per dignitat personal i responsabilitat, Castells hauria de dir clarament si el govern central ens ha enredat amb el finançament i per què no es van complir les previsions de dèficit. Si tot es perd sempre en el magma dels retrets polítics, les lleialtats al partit germà i el possibilisme institucional, com volem aturar la desafecció i que ens respectin a Madrid? Ens coneixen bé: ja ens passarà.

Periodista

Fabián Estapé

Estapé respon

El Japó se sabrà aixecar

—Professor Estapé, creieu que el desastre del Japó farà que tot el món repensi l'ús de l'energia nuclear en el futur?

—De moment, la cancellera alemanya, Angela Merkel, ja ha fet una aturada al seu país per a reconsiderar el futur d'aquesta energia. També des de Brussel·les sembla que volen començar una reflexió. Però, en canvi, Obama ha assegurat que els EUA tiraran pel dret perquè el nombre de centrals hi és enorme, gairebé tantes com a França, que encapçala el món en ús i producció d'aquesta energia.

—En sou partidari, de l'energia nuclear?

—Defenso un model energètic mixt, i sobretot, tinc una confiança cega en l'energia eòlica.

—El terratrèmol i el tsunami del Japó han deixat milers de morts i molts milions en pèrdues materials. Penseu que l'economia d'aquest país, que va poder sortir d'una greu crisi els anys 90, podria tornar a caure en un forat?

—No crec que s'arribi a aquest extrem, perquè la força del col·lectiu japonès és tan gran que se'n sortiran. El Japó es posarà dret de seguida, no en tinc cap dubte. Encara més, crec que té més capacitat de sobreviure que no els Estats Units.

—Canviem radicalment de tema. Les eleccions municipals a Barcelona es presenten interessants. Hereu, per una banda, vol mantenir l'alcaldia després de derrotar Montserrat Tura, Solidaritat es presenta tota sola i Jordi Portabella tindrà de número dos Joan Laporta. Voleu fer una predicció?

—El candidat de CiU arrossegarà un canvi. El senyor de les erres fonedisses fa dos anys que es prepara per a ser alcalde perquè ja ho veu molt a prop, i crec que aquesta vegada tindrà sort. Val a dir que la resta d'adversaris li ho posen ben fàcil, oi?

—Creieu que Laporta i Portabella duraran gaire, plegats?

—Acabaran com el rosari de l'aurora, que és com es mereixen tots dos. Serà una lluita d'egos ben estúpida i improductiva per a la ciutat. Ara que, a mi, tant me fa, perquè ni l'un ni l'altre no em semblen mínimament apropiats per a res.

—Què passaria si el PSC perdés Barcelona i la Diputació?

—Els efectes per al PSC serien els mateixos que per a tots els culés si enguany no guanyem la lliga pel cap baix. El problema del partit seria col·locar tota la gent que ara viu d'aquestes institucions, perquè a les oficines d'ocupació no donarien l'abast.

—Aquests dies a Catalunya s'ha engegat una gran polèmica. La web Nació Digital denunciava que la vice-presidenta del govern, Joana Ortega, havia mentit al seu currículum, perquè assegurava que era llicenciada en psicologia i no havia acabat la carrera. Ortega ha dit que era un "error de transcripció". Estem massa acostumats que els polítics menteixin sobre la seva preparació acadèmica?

—Els ciutadans que no hi estiguin acostumats, ja s'ho trobaran, perquè és el pa de cada dia. En política, que jo sàpiga, no es fan oposicions ni concursos de mèrits per a ocupar un càrrec. Per tant, qui no corre vola...

—Algun conseller del tripartit també va mentir amb el seu currículum i alguns altres el van decorar...

—Aquesta tradició ve de lluny. De segur que si furgueu en els currículums de tots els polítics, no tan sols catalans, és clar, hi trobareu molts "errors de transcripció", com diu la vice-presidenta d'Artur Mas.

Gemma Aguilera